

[Glistrup.]

ner, som faktisk ikke hører til ude i samfundet. Det er ulykkeligt, at vi skal have det ene skoleeksempel efter det andet på, at man ikke har forstået, at der har udviklet sig denne forskel, og derfor mener jeg, vi skal gøre vort yderste for, at der kommer så få tilfælde af den art som muligt. Vi må derfor anbefale, at man her ved tredje behandling stemmer imod lovforslaget som helhed.

Skulle det gå så ulykkeligt, at man virkelig beslutter, at denne ydelse på disse henved 2 mia kr. skal sendes ud til landets arbejdsgivere, er der mindst tre gode argumenter for, at det ikke bliver sidste fase vedrørende dette lovforslag.

For det første er der som helhed tale om en så vidtgående økonomisk politik, hvoraf dette indgår som en del, at der er al mulig rimelig grund til at sige, at denne helhed bør forelægges befolkningen til prøvelse. Det er bestemt ikke noget uvæsentligt, så man kan ikke sige, at så kunne man jo rende til folkeafstemning om hvad som helst. Her er virkelig tale om en central økonomisk politik.

For det andet er forholdet det, at denne centrale økonomiske politik gennemføres ved en majorisering her i tinget med et meget, meget spinkelt flertal. Det er helt klart, at der er store dele af tinget, der vender sig mod den yderfløj her i tinget, som vil føre dansk politik videre ad de gamle baner med indkomstskatteforhøjelser, som det her må være grundlaget for, hvis man simpelt hen skal få tingene til at hænge sammen, og alle de henvendelser, vi har fået udefra, vender sig stærkt imod lovforslaget. Avislæsning i dag bekræfter kun det indtryk, vi allerede havde ved anden behandling i går, at det, der er dette meget spinkle og knebne blokflertal af de fire forligspartier for, er et yderstandpunkt, som formentlig ikke deles af befolkningens store flertal, og det fører med sig, at den økonomiske politik kommer til at udvikle sig i det næste år, frosset inde af dette tal på 1.550 mill. kr., på en måde, som kun kan føre i en anden retning end den, som i hvert tilfælde mange mener var vælgernes ønske og vælgernes tale den 4. december.

For det tredje er der ganske klart tale om en politik, som fuldstændig strider imod, hvad befolkningen havde lejlighed til at tage stilling til den 4. december. Af disse tre

og mange andre gode grunde er der god anledning til at lade dette lovforslags videre skæbne afgøre ved en folkeafstemning. Jeg havde håbet, at ordvekslingen mellem hr. Dahlgaard og mig i aftes havde ført til, at det parti, som mere end noget andet ved grundlovsgennemførelsen i 1953 havde folkeafstemningerne som sin fanesag, havde påtaget sig håndværkerarbejdet for at få gjort det, der rent faktisk skal gøres: få indsamlet de 60 underskrifter. Nu var det således, at hr. Dahlgaards parti desværre ikke ville påtage sig det, og det eneste argument, der faktisk er imod at give disse mere end 59 underskrifter, er, at det er en idé, der tilfældigvis er kommet fra fremskridtspartiet. Vi fraskriver os imidlertid meget gerne partiniteten, bare vi kan nå det sagligt rigtige, men så længe der ikke er andre, der tager det op, kan man altså, hvis lovforslaget vedtages, ved henvendelse til fremskridtspartiet få lejlighed til at give befolkningen lov til at tale i denne sag, og jeg skal ikke nægte, at det vil være en glæde, hvis der også er folketingsmedlemmer fra de fire blokpartier, som vil skrive under på, at dette spørgsmål er af en så central karakter, at det bør forelægges befolkningen til afgørelse.

Jeg henstiller, at der, hvis lovforslaget vedtages, kommer rigtig mange underskrifter på denne begæring om, at dette må afgøres af det danske folk.

Dahlgaard (RV):

Den omkostningsdæmpende ydelse har nu fået en anden form end regeringens oprindelige lovforslag. At det er blevet resultatet, skyldes den diskussion, der har været om tingene, og hvor det, man har kaldt det radikale forslag, var den første igangsætter.

Det lovforslag, der nu foreligger her ved tredje behandling, er ud fra flere synspunkter mere tilfredsstillende end regeringens oprindelige forslag, og det har vi gjort en bemærkning om i udvalgsbetænkningen til anden behandling.

Vi er imidlertid ikke enige i den politik, som lovforslaget er et led i, og som har sit udtryk i et forlig, som det radikale venstre ikke har været med til at udforme, og som vi ikke har tiltrådt.

Jeg redegjorde i går under anden behandling for mit partis synspunkter, som kan